

SEMBRA
LLIBRES

Algú com tu

Títol original: *Someone Like You*

Primera edició: setembre de 2016

L'edició original de *Someone Like You* inclou també els relats *Taste* ('El tast'), *Man From the South* ('L'home del Sud'), *Neck* ('El coll') i *The Great Automatic Grammatizator* ('La gran gramatitzadora automàtica'). En català els podeu trobar al volum *Els millors relats de Roald Dahl*, editat a Sembra Llibres.

© Del text original: Roald Dahl Nominee Ltd., 1953

© De la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2016

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V.

Apartat de correus 8

46740 Carcaixent (Ribera Alta)

sembra@sembrallibres.com

www.sembrallibres.com

Edició: Joan Carles Girbés i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Correcció: Roger Sarrià

Maquetació: Josep Andrés

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Sembra Llibres forma part de l'Associació d'Editorials Independents:

Aquest llibre s'ha imprès a Liberdúplex amb paper ecològic ofset cru de 80 grams i ha estat compaginat amb cos 10,5 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-08-0

DL: V-2013-2016

Roald Dahl
ALGÚ COM TU

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

SEMBRA
LLIBRES

Els contes fan bé a tothom!

Roald Dahl va dir:

«Si tens bons pensaments et brillaran a la cara
com si fossin rajos de sol, i sempre faràs goig».

Creiem que cal contribuir a les bones causes. És per això que el deu per cent dels ingressos* de Roald Dahl es destinen a obres benèfiques. Entre les causes a les quals hem donat suport fins ara hi ha l'infermeria especialitzada en suport a la infància, les beques per a famílies en situació de necessitat i diversos programes educatius. Gràcies per ajudar-nos a finançar aquesta feina tan vital.

Trobareu més informació al web
www.roalddahl.com.

*Tots els pagaments i els ingressos per drets d'autor lliures de comissions.

El Roald Dahl Charitable Trust és una entitat benèfica registrada al Regne Unit
(núm. 1119330)

TAULA

LA MATANÇA DEL XAI

Pàgina 9

EL SOLDAT

Pàgina 21

AMOR MEU, COLOMETA

Pàgina 31

LLANÇA'T A LA PISCINA

Pàgina 47

EN FOXLEY EL GALOPADOR

Pàgina 59

LA PELL

Pàgina 75

VERÍ

Pàgina 93

EL DESIG

Pàgina 105

LA MÀQUINA DE SO

Pàgina 109

NUNC DIMITTIS

Pàgina 125

EL GOS D'EN CLAUD

El caça-rates

Pàgina 149

En Rummings

Pàgina 163

El senyor Hoddy

Pàgina 175

El senyor Feasey

Pàgina 183

LA MATANÇA DEL XAI

L'habitació era càlida i neta, les cortines estaven tirades, els dos llums de taula encesos: el seu i el de la cadira buida de davant. A l'armari de darrere, dos gots alts, aigua amb gas i whisky. Glaçons acabats de fer a la galleda.

La Mary Malone esperava que el seu marit arribés de la feina.

De tant en tant alçava els ulls cap al rellotge, però sense neguit, només per complaure's pensant que cada minut que passava l'acostava més a l'arribada del marit. Tant ella com els seus gestos tenien un cert aire lent i somrient. Acotava el cap sobre la peça que cosia amb una serenitat tota peculiar. La seva pell —perquè estava al sisè mes d'embaràs— havia adquirit un punt translúcid meravellós, la boca era suau i els ulls, ara que tenien aquella placidesa nova, semblaven més grossos i més foscos que no abans.

Quan el rellotge indicava que faltaven deu minuts per a les cinc va començar a parar l'orella, i al cap de no gaire, tan puntual com sempre, va sentir els pneumàtics a la grava del pati, el cop de porta, les passes davant de la finestra, la clau que girava al pany. Va deixar la peça que estava cosint, es va aixecar i va anar a la porta per fer-li un petó de benvinguda.

—Hola, amor meu —va dir.

—Hola —va respondre el marit.

Va agafar-li l'abric i el va penjar a l'armari. Després va anar a servir les copes, una de més forta per a ell i una de suau per a ella, i aviat tornava a cosir en una cadira mentre ell seia a l'altra, davant seu, amb el got llarg entre les mans, bressolant-lo per fer repicar els glaçons contra el vidre.

Per ella sempre era un moment feliç del dia. Sabia que el seu marit no tenia ganes de parlar gaire fins que no s'havia pres la primera

copa, i ella estava perfectament contenta de poder seure en silenci i gaudir de la seva companyia després de les llargues hores que havia passat sola a casa. Li agradava recrear-se en la presència del seu home, i sentir —gairebé com la sensació del sol per a qui jeu a la platja— la radiació càlida i masculina que ell emetia quan estaven tots sols. L'estimava per aquella manera de seure còmodament a la cadira, d'entrar per la porta o moure's lentament per l'habitació a grans gambades. S'estimava els ulls concentrats i distants amb què la mirava, la forma estranya que li adoptava la boca, i agraiïa especialment que no li digués que estava molt cansat, que segués quiet i abstret en els seus pensaments fins que el whisky li hagués dissolt una mica la fatiga.

—Cansat, amor meu?

—Sí —va dir ell—. Estic cansat. —I mentre parlava va fer una cosa inusual. Va agafar el got i el va buidar d'un sol glop, tot i que encara li quedava almenys la meitat de la copa. Ella no se'l mirava amb gaire atenció, però va saber el que havia fet perquè va sentir dringar els glaçons a la part de sota del got buit quan el marit va abaixar el braç. L'home va fer una pausa, va inclinar el cos sobre la cadira i en acabat es va aixecar i va anar lentament a servir-se'n una altra.

—Ja te la prepararé jo —va cridar ella, aixecant-se d'un bot.

—Seu —li va dir ell.

Quan va tornar, la Mary es va fixar que ara la copa tenia un color ambre fosc per la quantitat de whisky que hi havia posat.

—Vols que et vagi a buscar les sabatilles, amor meu?

—No.

La Mary se'l va mirar mentre anava fent glopets d'aquell líquid groc fosc, i es va adonar que al got hi havia petits remolins viscosos de tan forta que era la copa.

—Em sembla una vergonya —va dir— que quan un policia arriba a la teva edat el continuïn fent caminar pel carrer tot el sant dia.

El marit no li va respondre, o sigui que va acotar el cap i va continuar cosint, però cada cop que el marit s'enduïa la copa als llavis, la Mary sentia el repic dels glaçons contra el vidre.

—Amor meu —va dir—. Vols que et porti una mica de formatge? Avui no havia fet sopar perquè és dijous.

—No —va dir ell.

—Si estàs massa cansat per sortir —va continuar la Mary—, encara hi som a temps. Tinc un munt de carn i d'altres coses al congelador, t'ho pots menjar aquí mateix, sense ni moure't de la cadira.

Els ulls de la Mary esperaven una resposta, un somriure, un petit gest amb el cap, però no va haver-hi cap senyal.

—En qualsevol cas —va continuar—, primer et portaré una mica de formatge i galetes.

—No en vull —va dir l'home.

La Mary es va regirar a la cadira amb aire incòmode, sense deixar de mirar amb aquells ulls tan grossos la cara del seu marit.

—Però alguna cosa has de menjar. Puc preparar-ho aquí, cap problema. Estaré encantada de fer-ho. O podem sopar costelles de xai. O porc. El que vulguis. Ho tinc tot al congelador.

—Deixa-ho córrer —va dir l'home.

—Però, amor meu, és que has de sopar! Jo t'ho preparo igualment i després ja veurem si t'ho menges o no, com vulguis.

Es va aixecar i va deixar el que cosia a la taula, al costat del llum.

—Seu —li va dir el marit—. Només un minut, seu.

Va ser aleshores que es va començar a espantar.

—Vinga —va dir ell—. Seu.

La Mary va abaixar lentament el cos cap a la cadira, sense deixar de mirar-lo amb els ulls grossos i desconcertats. L'home s'havia acabat la segona copa i clavava la mirada al fons del got amb les celles arrufades.

—Escolta'm —va dir—, t'he d'explicar una cosa.

—Quina, amor meu? Què et passa?

El marit s'havia quedat immòbil i capcot, de manera que el llum li il·luminava només un costat de la cara i li deixava el mentó i la boca a l'ombra. La Mary va veure que se li movia un múscul molt petit a la comissura de l'ull esquerre.

—Em temo que això serà un daltabaix per a tu —va dir—. Però hi he pensat molt i he decidit que l'únic que puc fer és explicar-t'ho directament. Espero que no m'ho tinguis gaire en compte.

I l'hi va explicar. No va trigar gaire, no més de quatre o cinc minuts, i la Mary es va quedar molt quieta tota l'estona, mirant-lo amb una mena d'horror atordit mentre se li feia més i més llunyà amb cada paraula que deia.

—Ja ho tens, doncs —va afegir ell—. I sé que és mal moment per a dir-t'ho, però no hi havia cap altra manera. Evidentment, et donaré diners i miraré que estiguis ben cuidada. Però no cal que en fem un escàndol. Almenys això espero. No m'aniria gaire bé per a la feina.

El primer instint de la Mary va ser no creure's res, negar-ho tot. Se li va acudir que potser ni tan sols havia parlat, el seu marit, que tot eren imaginacions seves. Potser si continuava fent com si no l'hagués sentit, després, quan d'alguna manera es despertés, veuria que tot allò no havia passat de debò.

—Vaig a buscar el sopar —va mig xiuxiuejar, i aquesta vegada el seu marit no va aturar-la.

Va travessar l'habitació com si els peus no li toquessin a terra. No sentia res, només una lleugera nàusea i ganes de vomitar. Ara tot era automàtic: escales avall fins al celler, l'interruptor, la gelor intensa, la mà dins el calaix agafant el primer que va trobar. Va aixecar la vianda desconeguda i se la va mirar. Estava embolicada en un tros de paper, o sigui que la va desembolicar i la va tornar a mirar.

Una cuixa de xai.

D'acord, doncs, menjarien xai per sopar. Va pujar la cuixa al pis de dalt, agafant-la amb totes dues mans per la banda més fina, i quan travessava la sala d'estar va veure el seu marit dret a la finestra, d'esquena a ella, i es va aturar.

—Per l'amor de Déu —va dir ell, que l'havia sentida, sense girar-se—. No em facis sopar. Sortiré.

En sentir això, la Mary Maloney es va acostar a l'esquena del seu marit i sense aturar-se ni un moment va aixecar enlaire la cuixa congelada de xai i va picar tan fort com va poder al clatell del seu marit.

Va ser com si l'hagués colpejat amb una barra de ferro.

Va fer una passa enrere, a l'expectativa, i el més estrany va ser que el marit va aguantar dret almenys quatre o cinc segons, bressolant-se suaument. I després va caure rodó sobre la moqueta.

La violència de la caiguda, el soroll i la tauleta trabucada la van ajudar a recuperar-se de l'impacte. Es va refer lentament, freda i sorpresa, i es va quedar una estona parpellejant davant del cos, encara amb el gran tros de carn ben agafat entre les mans.

D'acord, es va dir. O sigui que l'he matat.

Va ser extraordinari, llavors, fins a quin punt el cap se li va aclarir tot d'una. Començava a pensar molt de pressa. Sent com era la dona d'un detectiu, sabia molt bé quina pena l'esperava. Ja li estava bé. Això no canviava res. Seria un alleujament, de fet. Però, i el nen? Què deien les lleis sobre les assassines que estaven a punt de tenir un fill? Imposaven la mort a tots dos, mare i fill? O s'esperaven fins al desè mes? Què feien?

La Mary Maloney no ho sabia. I no estava disposada a assumir aquell risc, això segur.

Va dur el xai a la cuina, el va posar en una safata, va encendre el forn a temperatura alta i va ficar-hi la cuixa a dins. Després es va rentar les mans i va córrer al dormitori del pis de dalt. Es va asseure davant del mirall, es va rentar la cara i es va retocar els llavis i la cara. Va provar de fer un somriure. Li va sortir força peculiar. Ho va tornar a intentar.

—Hola, Sam —va dir en veu alta i amb to alegre.

La veu també tenia un punt peculiar.

—Vull unes quantes patates, sisplau, Sam. Sí, i em penso que també un pot de pèsols.

Això ja estava millor. Aquesta vegada tant el somriure com la veu li havien sortit millor. Els va assajar unes quantes vegades més. Després va baixar ràpidament les escales, va agafar l'abric, va sortir per la porta de darrere i va travessar el jardí que duia al carrer.

Encara no eren les sis, i la botiga de queviures tenia els llums encesos.

—Hola, Sam —va dir amb veu alegre mentre feia un somriure a l'home de darrere del taulell.

—Bon vespre, senyora Maloney. Com està?

—Vull unes quantes patates, Sam. Sí, i em penso que també un pot de pèsols.

L'home es va tombar i va allargar el braç cap a la lleixa per agafar-ne el pot de de pèsols.

—En Patrick està cansat i ha decidit que avui no vol sopar a fora —li va explicar—. Els dijous normalment sortim, ja ho sap, i ara m'ha enxampat sense verdures a casa.

—I de carn tampoc en té, senyora Maloney?

—No, de carn sí que en tinc, gràcies. Tinc una cuixa de xai preciosa al congelador.

—Ah.

—No m'agrada gaire haver-la de cuinar congelada, Sam, però per una vegada m'hi arriscaré. Creu que quedarà bé?

—Personalment —va dir en Sam— no crec que hi hagi cap diferència. Vol aquestes patates d'Idaho?

—Sí, perfecte. Posi-me'n dues.

—Res més? —El dependent va decantar el cap i se la va mirar amb cordialitat.— I després? Què li donarà, per postres?

—I bé, què em proposa, Sam?

L'home va donar un cop d'ull a tot el que tenia a la botiga.

—Què me'n diu, d'un bon tall de pastís de formatge? Sé que al seu marit li agrada.

—Magnífic —va dir la Mary—. Li encanta.

Quan ho va tenir tot embolicat i va haver pagat, va fer el somriure més alegre que va poder i va dir:

—Gràcies, Sam. Bona nit.

—Bona nit, senyora Maloney. I gràcies a vostè.

I ara l'únic que faria, es va dir la Mary mentre caminava a pas ràpid, seria tornar a casa amb el seu marit, que esperava el sopar; havia de fer un bon plat, tan gustós com fos possible, perquè el pobre home estava cansat, i si quan arribava a casa es trobava alguna cosa inusual, tràgica o terrible, llavors, com és natural, la pena i l'horror la farien posar frenètica. Compte, no és que esperés trobar-se res d'inusual. Només tornava a casa amb les verdures. La senyora d'en Patrick Maloney tornava a casa amb les verdures el dijous al vespre per fer el sopar al seu marit.

Perfecte, es va dir. Fes-ho tot bé i amb naturalitat. Que tot sigui absolutament natural i no caldrà actuar.

Així doncs, quan va tornar a la cuina per la porta de darrere taral·lejava una cançoneta i somreia.

—Patrick! —va cridar—. Com estàs, amor meu?

Va deixar la bossa sobre la taula i va passar a la sala d'estar, i quan el va veure estès a terra amb les cames doblegades i un braç retorçat sota el cos realment va quedar força impactada. Tot l'amor i el desig que havia sentit per ell se li van acumular per dins, i llavors va córrer cap a ell, se li va agenollar al costat i va plorar a cor què vols. Era fàcil. No calia actuar gens.

Al cap d'uns minuts es va aixecar i va anar al telèfon. Sabia el número de la comissaria, i quan s'hi van posar va cridar a l'home de l'altra banda del fil.

—Ràpid! Veniu de seguida! En Patrick és mort!

—Amb qui parlo?

—Amb la senyora Maloney. La senyora d'en Patrick Maloney.

—Vol dir que en Patrick Maloney és mort?

—Em penso que sí —va somicar—. Està estès a terra i em penso que és mort.

—Venim de seguida —va dir l'home.

El cotxe va arribar molt de pressa, i quan va obrir la porta dos policies van entrar a la casa. Els coneixia tots dos —coneixia gairebé tots els homes d'aquell districte— i es va desplomar als braços d'en Jack Noonan plorant histèricament. En Jack va deixar-la a la cadira amb un moviment suau i se'n va anar amb l'altre policia, que es deia O'Malley i que estava agenollat al costat del cadàver.

—És mort? —va cridar la Mary.

—Em temo que sí. Què ha passat?

Els va explicar breument que havia sortit a comprar verdures i que quan havia tornat s'havia trobat el marit estès a terra. Mentre parlava, plorava i tornava a parlar, en Noonan va descobrir una taca de sang coagulada al cap del mort. La va ensenyar a l'O'Malley, que es va aixecar de seguida i va córrer al telèfon.

De seguida van començar a arribar més homes a la casa. Primer un metge, després dos detectius, un dels quals sabia com es deia. Després va venir un policia fotògraf encarregat de fer les fotos i un

altre entès en empremtes dactilars. Hi va haver molts murmuris i xiuxiuejos a la vora del cadàver, i els detectius li van fer un munt de preguntes. Però tota l'estona van ser amables amb ella. La Mary els va tornar a explicar la història, aquesta vegada des del començament, quan en Patrick havia arribat a casa i ella cosia i ell li havia dit que estava cansat, tan cansat que no havia volgut sortir a sopar. Els va explicar que havia posat la carn al forn —«encara hi és, cuinant-se»—, que s'havia escapat un moment a comprar verdures i que en tornar se l'havia trobat estès a terra.

—A quina botiga ha anat? —va preguntar-li un dels detectius.

Va respondre, i aleshores el policia es va tombar i va xiuxiuejar alguna cosa a l'altre detectiu, que va marxar de seguida.

Un quart d'hora més tard, el detectiu tornava a ser allà amb una pàgina plena de notes, i va haver-hi més xiuxiuejos i entre un esgarip i un altre la Mary va poder sentir part del que xiuxiuejaven: «...actuava amb normalitat... molt alegre... volia fer-li un bon sopar... pèsols... pastís de formatge... impossible que hagi...».

Al cap d'una estona, el fotògraf i el metge se'n van anar i van venir dos homes més que es van endur el cos en una llitera. Després se'n va anar l'home de les empremtes. Els dos detectius es van quedar, i els dos policies també. Van ser extraordinàriament amables amb ella, i en Jack Noonan li va preguntar si no preferia estar-se en un altre lloc, per exemple a casa de la seva germana, o amb la seva dona, que la cuidaria i se la quedaria a dormir a casa.

No, va dir ella. Sentia que ara mateix no podia allunyar-se ni un metre d'allà. Els sabia molt de greu si es quedava allà fins que es trobés millor? Ara mateix no es trobava gaire bé, de debò que no.

I no seria millor que s'estirés una estona al llit, en aquest cas?, va preguntar en Jack Noonan.

No, va dir ella, volia quedar-se exactament on era, en aquella cadira. Potser després, quan es trobés millor, sí que es mouria.

O sigui que la van deixar allà sola mentre escorcollaven la casa. De tant en tant venia un detectiu i li feia una altra pregunta. A vegades en Jack Noonan li deia alguna cosa en veu baixa quan passava per davant. El seu marit, li va dir, havia mort a conseqüència d'un

cop al clatell fet amb un objecte contundent, molt probablement amb una peça grossa de metall. Estaven buscant l'arma. Potser l'assassí se l'havia endut, però també podia ser que l'hagués llençat o que l'hagués amagat en algun racó de la rodalia.

—És la història de sempre —va dir—. Un cop trobes l'arma ja has trobat l'home.

Al cap d'una estona un detectiu se li va asseure al costat. Se li acudia algun objecte de la casa que hagués pogut servir d'arma?, li va preguntar. Li faria res donar un cop d'ull per veure si faltava alguna cosa? Una clau anglesa molt grossa, per exemple, o un gerro metàl·lic contundent.

No en tenien cap, de gerro metàl·lic contundent, va dir.

—I de claus angleses grosses?

Tampoc no creia que en tinguessin. Però podia ser que al garatge hi hagués alguna cosa d'aquest estil.

Van continuar l'escorcoll. Sabia que hi havia més policies al jardí. Els sentia caminar sobre la grava de fora, i de tant en tant veia refulgir una llanterna entre les cortines. Començava a ser tard, es va fixar que el rellotge de la llar de foc marcava les nou. Els quatre homes que escorcollaven les habitacions començaven a cansar-se'n, estaven un pèl irritats.

—Jack —va dir la següent vegada que va veure passar el sergent Noonan—. Li faria res servir-me una copa?

—Esclar que no. D'aquest whisky, vol dir?

—Sí, sisplau. Però una de petita. Potser em farà sentir millor.

En Jack li va allargar la copa.

—Per què no se'n pren una, vostè també? —li va dir—. Deu estar molt cansat. Sisplau, faci-ho. M'ha tractat molt bé.

—Home —va dir el policia—. No és que estigui permès, però potser en prendré una goteta i prou, per recuperar forces.

D'un en un els altres van anar tornant a la sala i es van deixar convèncer per fer un glop de whisky. Es van quedar drets allà amb posat incòmode i la copa a la mà, engavanyats per la presència de la Mary, mirant de dir-li alguna cosa que la consolés. El sergent Noonan va anar cap a la cuina, en va sortir de seguida i va dir:

—Escolti, senyora Maloney. El forn és encès, ja ho sap? I la carn encara és a dins.

—Ai, mare! —va cridar la Mary—. Té raó!

—Val més que l'apagui, no?

—Faci-ho, Jack, sisplau. Moltes gràcies.

Quan el sergent va tornar per segona vegada, la Mary se'l va mirar amb aquells ulls grossos, foscos i plens de llàgrimes.

—Jack Noonan —li va dir.

—Sí?

—Que em podria fer un petit favor... Vostè i tots els altres?

—Ho podem intentar, senyora Maloney.

—Bé —va dir—. Vostès són aquí i tots eren amics d'en Patrick i ara miren de trobar l'home que l'ha matat. Deuen estar morts de gana, m'imagino, perquè ja fa molt que haurien d'haver sopat, i sé que en Patrick, que Déu el tingui en la seva glòria, no em perdonaria mai que els tingués a casa sense oferir-los hospitalitat. Per què no es mengen el xai que hi ha al forn? Deu estar al punt, ara mateix.

—Ni pensar-ho —va dir el sergent Noonan.

—Sisplau —li va pregar la Mary—. Sisplau, mengin-se'l. Personalment no podria fer ni mitja queixalada, això segur, no després del que ha passat en aquesta casa quan ell encara hi era. Però en el seu cas no passa res. Si se'l mengessin em farien un favor. I després poden continuar la feina.

Hi va haver moltes vacil·lacions entre els quatre policies, però era evident que tenien gana, i al final es van deixar convèncer per anar a la cuina i servir-se. La Mary es va quedar on era, escoltant-los per la porta oberta, sentint-los enraonar entre ells, amb la veu espessa i poc clara de qui té la boca plena.

—Una mica més, Charlie?

—No. Val més que no ens ho acabem.

—Però és que ella *vol* que ens l'acabem. Ho ha dit. Li faríem un favor.

—D'acord, doncs. Posa-me'n una mica més.

—Devia ser gegant, la barra amb què han atacat el pobre Patrick —deia un d'ells—. El metge diu que li ha esmicolat el crani com si l'hagués colpejat amb un mall.

—I justament per això hauria de ser fàcil de trobar.

—Exactament el que dic jo.

—Qui sigui que ho ha fet procurarà no carregar una cosa tan grossa més enllà del que sigui estrictament necessari.

Un dels policies va fer un rot.

—Personalment crec que deu ser aquí mateix, a la casa.

—Ho devem tenir sota mateix del nas. Tu què en penses, Jack?

I, a la sala del costat, la Mary Maloney va fer una rialleta.